

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 25

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 ianuarie 2013

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 948 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	2-5	36.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației Naționale de către domnul Gabriel Leahu
Decizia nr. 955 din 13 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 și ale art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere	5-8	37.	— Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Cristian Mihai Marinescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor
Decizia nr. 957 din 20 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, precum și a prevederilor anexei nr. 3.35, cu referire la imobilul din Băneasa—București, parcela 696	8-10	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 984 din 22 noiembrie 2012 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local	11-13	22.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 4.189/2012 privind aprobarea modalității de desfășurare a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici pentru anul 2012, seria a II-a de admitere
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
35.	— Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria		15-16
			★
		Lista cuprinzând asociațiile și fundațiile cărora li s-au alocat subvenții de la bugetul local al municipiului Petroșani pentru anul 2013, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 948**

din 13 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Ioan Grigoraș în Dosarul nr. 9.613/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.222D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.224D/2012, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, ridicată de Vasile Cerneștean în Dosarul nr. 285/2/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă, pentru Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, consilierul juridic Mihai Ionescu, lipsă fiind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul parțial identic al excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.222D/2012 și nr. 1.224D/2012, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul părții prezente este de acord cu conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile pentru conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții

Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 1.224D/2012 la Dosarul nr. 1.222D/2012, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca devenită inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate cât privește sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” din cuprinsul art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 și, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a celorlalte prevederi ale acestei ordonanțe, precum și ale Legii nr. 293/2008.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 1.753 din 12 martie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 9.613/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Prin Încheierea din 5 octombrie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 285/2/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.**

Excepțiile au fost invocate de Ioan Grigoraș, respectiv Vasile Cerneștean în cauze de contencios administrativ având ca obiect soluționarea unor acțiuni în constatarea calității de lucrător/colaborator al Securității formulate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii arată, în esență, că prevederile criticate încalcă prezumția de nevinovăție, astfel cum este consacrată prin dispozițiile art. 23 alin. (11) din Constituție, deoarece creează premisele unei răspunderi juridice pentru lucrătorii Securității care au desfășurat activități specifice atribuțiilor de serviciu, conforme actelor normative în vigoare la acea dată.

Mai susțin că actele normative criticate acordă atribuții jurisdicționale Colegiului Consiliului Național pentru Studierea

Arhivelor Securității, substituindu-se unei instanțe judecătorești, prin faptul că emite evaluări și constatări care sunt de competența acesteia din urmă și care pot produce efecte juridice.

De asemenea, prin introducerea acțiunilor în constatarea calității de lucrător/colaborator al fostei Securități, Consiliul se substituie atât în dreptul cetățeanului de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime, realizându-se o restrângere nepermisă a sferei titularilor acestui drept, cât și atribuției Avocatului Poporului de a acționa pentru apărarea drepturilor și a libertăților persoanelor fizice, potrivit art. 58 alin. (1) din Constituție.

Mai mult, o astfel de atribuție a acestei autorități administrative autonome este contrară scopului acesteia, și anume asigurarea accesului oricărui cetățean la propriul dosar existent în Arhivele fostei Securități, numai acesta fiind îndreptățit să sesizeze instanța de judecată în cazul în care se consideră vătămat în drepturile sau interesele sale legitime.

De asemenea, în opinia autorilor excepției, actul normativ criticat este neconstituțional, deoarece nu prevede posibilitatea persoanei verificate de a se apăra în fața Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, care emite nota de constatare a calității de lucrător/colaborator al Securității, dreptul de apărare fiind recunoscut doar în fața instanței de judecată care se pronunță în cadrul acțiunii în constatare.

Mai susțin că, în cazul acțiunii în constatarea calității de lucrător/colaborator al Securității, competența de soluționare aparține Secției de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului București, respectiv a Curții de Apel București, în timp ce adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență criticată pot fi contestate în fața instanței de contencios administrativ competente teritorial de către orice persoană interesată. În acest mod, persoanei verificate i se îngreșează posibilitatea de a-și exercita dreptul la apărare în fața unei instanțe de judecată apropiată domiciliului său, ceea ce contravine principiului constituțional al egalității în drepturi.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 1.222D/2012, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 267/2009 în care s-a reținut că actele normative criticate au ca finalitate exclusiv deconspirarea persoanelor prin consemnare publică a activității acestora, iar nu stabilirea vreunei răspunderi juridice. S-a reținut, de asemenea, că legiuitorul nu a urmărit atragerea răspunderii juridice față de persoanele verificate. Cât privește respectarea garanțiilor procesuale ale celor verificați, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin deciziile nr. 815/2009 și nr. 600/2011, reținând că prevederile criticate nu încalcă dreptul la un proces echitabil, părțile având posibilitatea deopotrivă de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesual civilă. Totodată, instanța arată că, în spețe similare, Curtea Constituțională s-a pronunțat și cu privire la aspectele referitoare la competența exclusivă a curții de apel în aceste litigii, pronunțând deciziile nr. 530/2009 și nr. 557/2010.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 1.224D/2012, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, instanța a reținut că, prin exercitarea atribuțiilor consacrate legislativ, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității nu își arogă competențe de instanță de judecată, ci doar procedează la o evaluare a

temeiniciei unei eventuale acțiuni, evaluează propriul material care ar putea susține o astfel de acțiune, tocmai pentru a lua o decizie înainte de a sesiza instanța pentru exercitarea acțiunii cu a cărei legitimare procesuală activă a fost investită. Actul normativ criticat nu instituie premisele unei răspunderi morale și juridice colective, fără existența unei fapte infamante și fără vinovăție, astfel cum susține autorul excepției, ci reflectă doar o materializare a dreptului la informare al cetățenilor cu privire la persoanele care ocupă funcții sau demnități publice, dacă și în ce măsură aceștia au suprimat ori îngreșat, prin acțiunile lor, drepturi și libertăți fundamentale ale omului, evaluare care se face de instanța de judecată *in concreto*, în raport cu situația particulară a fiecăruia, prin evaluarea propriilor lor acțiuni. Referitor la pretinsa încălcare a art. 126 alin. (6) din Constituție, reține că, din cuprinsul actului normativ criticat, nu reiese că instanța ar fi investită cu cenzurarea unor acte de comandament militar.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată, în esență, că își menține punctul de vedere reținut în deciziile Curții Constituționale nr. 27/2012, nr. 64/2012 și nr. 489/2012, exprimat în sensul constituționalității prevederilor legale ce formează obiectul excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie atât prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, precum și prevederile Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 21 alin. (1) privind accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 58 alin. (1) privind numirea și rolul Avocatului Poporului și art. 126 alin. (5) privind interzicerea înființării de instanțe extraordinare și alin. (6) referitor la garantarea controlului judecătorec al actelor administrative ale autorităților publice, pe calea contenciosului administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cât privește prevederile art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, prin Decizia nr. 672 din 26 iunie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 8 august 2012, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a reținut că sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*” din cuprinsul acestora încalcă dispozițiile art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, întrucât nu oferă garanțiile procesuale adecvate pentru a evita arbitrarul și pentru a consolida încrederea justițiabilului în actul de justiție, astfel încât excepția de neconstituționalitate având acest obiect urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. În ceea ce privește celelalte prevederi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, precum și prevederile Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, Curtea constată că acestea au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză.

Astfel, Curtea a stabilit că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a produs o modificare a regimului juridic aplicabil persoanelor în legătură cu care s-a constatat că sunt lucrători sau colaboratori ai Securității, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 46 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 martie 2011, Decizia nr. 1.309 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 29 noiembrie 2011, și Decizia nr. 159 din 23 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 285 din 27 aprilie 2012).

Pe de altă parte, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este introdusă la o instanță de judecată a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 436 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 9 iunie 2010, și Decizia nr. 46 din 20 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 8 martie 2011).

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia, Curtea Constituțională a reținut că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, prevederile legale criticate corespund pe deplin exigențelor constituționale invocate, inclusiv celor prevăzute de art. 126 alin. (5) referitor la interdicția înființării de instanțe extraordinare (a se vedea Decizia nr. 1.194 din 24 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 4 noiembrie 2009).

De asemenea, Curtea a constatat netemeinicia criticilor referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia nu reprezintă o substituție în atribuțiile instituției Avocatului Poporului. Această instituție dispune de mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.377 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 27 ianuarie 2011).

În același timp, Curtea nu a reținut nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului liberului acces la justiție ca urmare a subrogării Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității în dreptul cetățeanului care se consideră vătămat prin acțiunile abuzive ale unor lucrători din fosta Securitate de a avea acces liber la justiție pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

Astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, prevederile art. 1 alin. (7) și (8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 sunt edificatoare în acest sens, conferind persoanei, subiect al unui dosar din care rezultă că a fost urmărită de Securitate, precum și, după caz, soțului supraviețuitor și rudelor până la gradul al patrulea, inclusiv ale persoanei decedate ori moștenitorilor săi testamentari, dreptul de a afla identitatea lucrătorilor Securității și a colaboratorilor acesteia care au contribuit cu informații la completarea dosarului și, de asemenea, de a solicita verificarea calității de lucrător al Securității pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului. Din cuprinsul acestor dispoziții legale, se desprinde concluzia potrivit căreia Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității acționează inclusiv la cererea persoanelor îndreptățite, astfel că nu se pune problema nesocotirii dreptului acestora de liber acces la justiție (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 608 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011).

Totodată, Curtea a constatat că este lipsită de orice fundament critica privind nerespectarea principiului egalității în drepturi, susținută din perspectiva stabilirii instanțelor de contencios administrativ competente teritorial să judece contestațiile formulate împotriva adeverințelor prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență, de vreme ce art. 10 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, astfel cum a fost modificat prin articolul unic pct. 16 din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, stabilește, fără echivoc, că „Adeverințele prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 [...] pot fi contestate la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București de către orice persoană interesată, în termen de 30 de zile de la publicarea lor” (a se vedea Decizia nr. 1.560 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2012).

Având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. b) teza întâi din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, cât privește sintagmele „*indiferent sub ce formă*” și „*relatări verbale consemnate de lucrătorii Securității*”, excepție ridicată de Ioan Grigoraș și, respectiv, de Vasile Cerneștean în dosarele nr. 9.613/2/2011 și, respectiv, nr. 285/2/2011 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a celorlalte prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, precum și ale Legii nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 955

din 13 noiembrie 2012

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 și ale art. 64
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 1.853 din 2 aprilie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 5.977/105/2011, **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 și ale art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere.**

Excepția a fost ridicată de Florian Dadiciu cu prilejul soluționării recursului împotriva Sentinței nr. 961 din 29 noiembrie 2011, pronunțată de Tribunalul Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a unui act administrativ (procesul-verbal de reținere a plăcuțelor de înmatriculare și a certificatului de înmatriculare).

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prin asimilarea faptei de a se deplasa cu un autovehicul fără încărcătură cu fapta de a se deplasa cu un autovehicul care are încărcătură se aduce o gravă atingere dreptului de a folosi bunul respectiv, drept ce reprezintă un atribut al dreptului de proprietate privată. În acest sens arată că art. 62 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 sancționează cu suspendarea dreptului de a utiliza un autovehicul pe cel care utilizează bunul respectiv fără a deține o licență de transport valabilă. Or, prin coroborarea prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 cu cele ale art. 62 alin. (1) din

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 și ale art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Florian Dadiciu în Dosarul nr. 5.977/105/2011 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 859D/2012 al Curții Constituționale.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 1 noiembrie 2012 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 9 noiembrie 2012. La această dată, având în vedere imposibilitatea constituirii legale a completului de judecată, Curtea a amânat pronunțarea pentru 13 noiembrie 2012.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, se ajunge la situația bizară ca o persoană care deține un autovehicul (în cazul de față, o autoutilitară) și care nu efectuează transporturi de marfă sau de pasageri, ci se deplasează cu autovehiculul în interes personal, să nu poată utiliza respectivul bun, dacă nu deține licența de transport. Astfel, este încălcat dreptul de proprietate privată al proprietarului autovehiculului, prin lipsirea acestuia de atributul folosinței bunului respectiv.

Referitor la prevederile art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, autorul excepției arată că acestea instituie dreptul persoanei care se consideră vătămată într-un drept al său de a contesta actul sancționator printr-o plângere adresată „*instanțelor de contencios administrativ*”; or, o astfel de plângere adresată direct instanței de contencios va fi respinsă ca inadmisibilă pe motivul că petentul nu a formulat o plângere prealabilă la organul care l-a sancționat contravențional. Din formularea art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 nu rezultă faptul că petentul trebuie să formuleze plângere prealabilă chiar la organul care l-a sancționat contravențional, iar nu la instanța de judecată.

Prin urmare, formularea echivocă în cauză lasă loc unei confuzii foarte grave sub aspectul organului la care trebuie introdusă plângerea, în condițiile în care orice plângere adresată instanței de judecată fără îndeplinirea procedurii prealabile va fi respinsă de judecător fără a se mai analiza fondul cauzei, iar în felul acesta actul de justiție devine o formă goală de conținut.

În susținerea celor de mai sus, sub aspectul cerințelor de accesibilitate și previzibilitate care trebuie să caracterizeze normele juridice, sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Sunday Times împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord*, 1979, *Rekvényi împotriva Ungariei*, 1999, *Rotaru împotriva României*, 2000, și *Dammann împotriva Elveției*, 2006) și a Curții de Justiție a Uniunii Europene (spre exemplu, hotărârile pronunțate în cauzele *Paola Faccini Dori împotriva Recreb Srl*, 1994, și *Foto-Frost împotriva Hauptzollamt Lübeck-Ost*, 1987).

Totodată, arată că rigorile legiferării își găsesc expresia în normele de tehnică legislativă, care trebuie respectate de legiuitorul român la elaborarea oricărui act normativ, astfel cum este stabilit în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. De asemenea, precizează că, spre deosebire de prevederile legale criticate, în alte cazuri (spre exemplu, „art. 284 din Codul muncii”), legiuitorul a reglementat în mod foarte clar procedura care trebuie îndeplinită pentru contestarea unui act.

Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece nu există o încălcare a dispozițiilor constituționale invocate. În acest sens, instanța judecătorească arată că este dreptul exclusiv al legiuitorului de a stabili anumite reguli în cadrul cărora trebuie să se desfășoare activitățile de transport rutier, precum și sancțiuni corelative nesocotirii acestora, tocmai datorită importanței deosebite a activității analizate și a impactului acesteia asupra mai multor valori sociale ocrotite de legiuitor. De asemenea, arată că, prin condiționarea exercitării plângerii de respectarea prevederilor Legii contenciosului administrativ și implicit a celor care reglementează obligativitatea plângerii prealabile, nu este afectat dreptul de acces liber la justiție ori dreptul la un proces echitabil al cetățenilor.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că art. 3 alin. (1) pct. 41 și art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 sunt constituționale, sens în care menționează că prevederile art. 3 alin. (1) pct. 41 din ordonanța de urgență definesc termenul de „*transport rutier*”, fără a încălca dreptul de proprietate privată, în timp ce instituirea unei proceduri prealabile prin prevederile art. 64 din același act normativ nu este de natură să contravină accesului liber la justiție. Referitor la instituirea procedurii prealabile sesizării instanței judecătorești, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 1.355 din 11 decembrie 2008 și nr. 96 din 13 februarie 2007.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) pct. 41 și ale art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 9 mai 2006.

Curtea observă că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 a fost abrogată la data de 4 decembrie 2011, potrivit art. 92 și 93 din Ordonanța Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 2 septembrie 2011, care în prezent se află la Parlament pentru a fi aprobată prin lege, conform art. 115 alin. (3) din Constituție.

Întrucât prevederile legale criticate sunt cele aplicabile în cauza dedusă judecătii, potrivit jurisprudenței sale (a se vedea Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 și art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, cu următorul cuprins:

— Art. 3 alin. (1) pct. 41: „*În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...)*

41. *transport rutier — operațiune prin care se realizează deplasarea persoanelor sau a mărfurilor cu un autovehicul ori cu un ansamblu de vehicule rutiere, pe un drum deschis circulației publice, chiar dacă vehiculele respective sunt, pe o anumită porțiune a traseului, transportate la rândul lor pe sau de alte vehicule ori dacă autovehiculele se deplasează fără încărcătură. Operațiunile de încărcare/descărcare și de întocmire/distribuire a documentelor însoțitoare transportului, realizate sau supravegheate de conducătorul vehiculului ori al ansamblului de vehicule, sunt operațiuni incluse în activitatea de transport;*”

— Art. 64: „*Împotriva măsurii de retragere sau suspendare a unuia dintre documentele prevăzute în prezenta ordonanță de urgență sau de respingere a cererii de eliberare a unuia dintre documentele respective operatorul de transport rutier sau întreprinderea, după caz, se poate adresa cu plângere*

instanțelor de contencios administrativ, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004."

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile art. 3 alin. (1) pct. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 contravin art. 44 alin. (1) din Constituție, privind dreptul de proprietate privată, și că prevederile art. 64 din același act normativ încalcă art. 21 alin. (1) din Constituție, privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, Curtea reține că această reglementare nu este contrară dreptului de proprietate privată pentru următoarele motive:

Normele de lege criticate stabilesc semnificația termenului de „transport rutier”, definindu-l ca operațiunea prin care se realizează deplasarea persoanelor sau a mărfurilor cu un autovehicul ori cu un ansamblu de vehicule rutiere, pe un drum deschis circulației publice, chiar dacă autovehiculele se deplasează fără încărcătură.

Faptul că, potrivit legii, situația în care autovehiculele respective se deplasează fără încărcătură se integrează în noțiunea de „transport rutier” nu echivalează cu încălcarea dreptului de proprietate privată, ci se subsumează preocupării legiuitorului de a asigura organizarea și asigurarea desfășurării transporturilor rutiere în condiții de siguranță, de calitate și de protecție a mediului.

Curtea reține, totodată, că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări. Aceasta este concluzia ce se desprinde din dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție conform căruia conținutul și limitele dreptului de proprietate privată sunt stabilite de lege.

În aceste condiții, în cazul de față, nu se pune problema unei privări de proprietate, ci doar a limitării exercitării unuia dintre atributele dreptului de proprietate, și anume folosința, rămânând neafectată prerogativa dispoziției, care este de esența dreptului de proprietate. Mai mult, această limitare a folosinței bunului este doar temporară, încetând de îndată ce proprietarul autoutilitareii, autovehicul conceput și construit pentru transportul de marfă, se conformează exigențelor legale. De altfel, orice autovehicul care circulă pe drumurile publice trebuie utilizat conform destinației sale.

În fine, Curtea reține că încadrarea unei operațiuni de transport cu un autovehicul, în funcție de circumstanțele în care este efectuată, în categoriile și tipurile de „transport rutier” și sancționarea faptei de nerespectare a exigențelor legale țin de aplicarea legii, aspect care excedează competenței Curții Constituționale, fiind de resortul organelor abilitate prin lege în acest scop.

În continuare, analizând critica de neconstituționalitate a art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 față de dispozițiile art. 21 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate nu încalcă liberul acces la justiție, de vreme ce, prin chiar cuprinsul lor, acestea consacră posibilitatea celui interesat de a se adresa instanței judecătorești pentru apărarea drepturilor și intereselor sale legitime.

Totodată, Curtea observă că prevederile de lege criticate, potrivit cărora persoana interesată „se poate adresa cu plângere instanțelor de contencios administrativ, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004” reprezintă norme de trimitere.

Curtea precizează că trimiterea de la un text de lege la altul este un procedeu frecvent utilizat în scopul realizării economiei de mijloace. Pentru a nu se repeta de fiecare dată, legiuitorul poate face trimitere la o altă prevedere legală, în care sunt stabilite expres anumite prescripții normative. Efectul dispoziției

de trimitere constă în încorporarea ideală a prevederilor la care se face trimiterea în conținutul normei care face trimitere. Se produce astfel o împlinire a conținutului ideal al normei care face trimiterea cu prescripțiile celui alt text (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 82 din 20 septembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 19 martie 1996).

În aceste condiții, Curtea reține că Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificată și completată, reglementează, prin art. 7, procedura plângerii prealabile, care presupune ca, anterior să se adreseze instanței judecătorești competente, persoana care se consideră vătămată printr-un act administrativ individual să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhic superioare, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea în tot sau în parte a acestuia.

Cu privire la problema compatibilității unor proceduri speciale sau a particularităților procedurale pentru exercitarea drepturilor procesuale ale părților cu principiul liberului acces la justiție, prin Decizia Plenumului nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Curtea Constituțională a statuat că este de competența exclusivă a legiuitorului de a institui regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești.

Pe cale de consecință, legiuitorul poate stabili, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, principiul liberului acces la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, în formele și în modalitățile instituite de lege.

De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că nicio dispoziție constituțională nu interzice ca prin lege să se instituie o procedură administrativă prealabilă, fără caracter jurisdicțional, cum este, de exemplu, procedura recursului administrativ grațios sau a celui ierarhic. Instituirea recursului prealabil sau grațios reprezintă o modalitate simplă, rapidă și scutită de taxa de timbru, prin care persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică are posibilitatea de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului său legitim direct de la organul emitent. Se realizează astfel, pe de o parte, protecția persoanei vătămate și a administrației, iar pe de altă parte, degrevarea instanțelor judecătorești de contencios administrativ de acele litigii care pot fi soluționate pe cale administrativă, dându-se expresie principiului celerității (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 382 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2007).

În lumina acestor considerente, Curtea constată că textele de lege criticate de autorul excepției dau expresie dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, fără a putea fi considerate contrare art. 21 alin. (1) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește aspectele invocate de autorul excepției referitoare la lipsa de previzibilitate și accesibilitate a reglementării cuprinse în art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005, Curtea reține că aceasta este redactată într-o manieră clară, fiind de natură să îndeplinească criteriile de claritate și previzibilitate a normelor.

De altfel, astfel cum a reținut în mod constant și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, o normă este „previzibilă” atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanța de specialitate — să își corecteze conduita (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) pct. 41 și ale art. 64 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, excepție ridicată de Florian Dadiciu în Dosarul nr. 5.977/105/2011 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Simina Gagu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 957
din 20 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, precum și a prevederilor anexei nr. 3.35, cu referire la imobilul din Băneasa—București, parcela 696

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 20 din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, precum și a prevederilor anexei nr. 3.35, cu referire la imobilul din Băneasa—București, parcela 696, excepție invocată de Petru Bleancă în Dosarul nr. 13.954/299/2007/a1 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 902D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, procedura de citare fiind legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției și partea Subcomisia de aplicare a Legilor fondului funciar de pe lângă Consiliul Local al Sectorului 1 București au depus la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că, în ceea ce privește raportarea criticii de neconstituționalitate la dispozițiile art. 44 din Legea

fundamentală, referitor la dreptul de proprietate privată, este în competența instanței de judecată să stabilească validitatea unui titlu de proprietate. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 79 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Legislativ, arată că avizarea amendamentelor aduse unui proiect de lege nu este obligatorie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia civilă nr. 116R din 23 ianuarie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 13.954/299/2007/a1, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 20 din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, precum și a prevederilor anexei nr. 3.35, cu referire la imobilul din Băneasa—București, parcela 696, excepție invocată de Petru Bleancă într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind constatarea nulității absolute a unui titlu de proprietate asupra unui imobil-teren.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că asupra imobilului-teren situat în Băneasa—București, parcela 696, categoria de folosință livadă, în suprafață de 2,8600 ha, a fost reconstituit un drept de proprietate privată, potrivit Titlului de proprietate nr. 100.401/22.12.2006, emis de Comisia municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor. În aceste condiții, includerea acestui imobil în anexa nr. 3.35, parte integrantă din Legea nr. 72/2011, referitoare la datele de identificare a suprafețelor minime de teren, din domeniul public al statului, aflate în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa,

contravine principiilor constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate, a proprietății private, la expropriere și la inviolabilitatea proprietății private.

În opinia autorului excepției, aceste principii constituționale constituie garanții ale dreptului de proprietate care nu pot fi eludate de către legiuitor, în caz contrar fiind încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept și în art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 234 din 20 decembrie 1999 și nr. 923 din 23 iunie 2009, prin care s-a statuat că imobilele prevăzute la pozițiile 11, respectiv 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/1998 privind restituirea unor bunuri imobile care au aparținut comunităților cetățenilor aparținând minorităților naționale din România constituie proprietate privată (...) și beneficiază de protecția acesteia, instituită prin art. 41 alin. (1) și (2) [devenit art. 44 alin. (1) și (2) din Constituția revizuită în 2003], precum și prin art. 135 alin. (6) din Constituție [devenit art. 136 alin. (5) din Constituție]. De aceea, Guvernul nu poate să dispună prin ordonanță de urgență de acest bun care nu se mai află în proprietatea statului. În același sens, invocă și hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 21 februarie 1986 și din 23 septembrie 1982, pronunțate în cauzele *James și alții împotriva Marii Britanii* și, respectiv, *Sporrong și Lönnroth împotriva Suediei*.

De asemenea, în opinia autorului excepției, sunt încălcate și dispozițiile art. 79 alin. (1) din Constituție referitor la competențele Consiliului Legislativ, deoarece nu a fost solicitat avizul Consiliului Legislativ pentru amendamentele adoptate cu ocazia adoptării Legii nr. 72/2011, atât de Senat, ca primă Cameră sesizată, cât și de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, care erau substanțial diferite de proiectul de lege avizat de acest organ consultativ. În acest sens s-a pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, prin care s-a statuat că, în situația în care o propunere legislativă este diferită de proiectul de lege adoptat de Parlament, în această situație trebuie solicitat un nou aviz al Consiliului Legislativ.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, se arată că, anterior adoptării Legii nr. 72/2011, pentru terenul situat în Băneasa—București, tarlăua 696, categoria de folosință livadă, în suprafață de 2,8600 ha, menționat în anexa nr. 3.35 din Legea nr. 72/2011, a fost emis titlul de proprietate nr. 100.401/22.12.2006, în temeiul Legii nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997. Prin urmare, terenul în cauză nu se află în proprietatea statului la data intrării în vigoare a actului normativ criticat, ci se află în proprietatea unei persoane fizice, beneficiind de protecția constituțională a proprietății private, în conformitate cu art. 44 alin. (1), (2) și (3) și art. 136 alin. (5) din Legea fundamentală.

În ceea ce privește invocarea încălcării dispozițiilor art. 79 alin. (1) din Constituție, se apreciază că aceste susțineri nu sunt întemeiate, deoarece avizarea de către Consiliul Legislativ a amendamentelor depuse la Senat și la Camera Deputaților nu este reglementată prin aceste dispoziții constituționale, astfel încât lipsa unui asemenea aviz nu poate afecta constituționalitatea actului normativ adoptat în aceste condiții.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în parte, deoarece includerea terenului situat în Băneasa—București, tarlăua 696, categoria de folosință livadă, în anexa nr. 3.35 din Legea

nr. 72/2011, aduce atingere dreptului de proprietate privată. Astfel, la data adoptării actului normativ criticat, terenul menționat în anexa nr. 3.35 nu aparținea statului, ci se afla în proprietatea privată a unei persoane fizice, căreia i-a fost reconstituit dreptul de proprietate privată, fiind emis un titlu de proprietate în temeiul Legii nr. 1/2000, situație în care legiuitorul nu mai putea dispune de acest bun, fără încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) și referitoare la expropriere. Se mai apreciază că normele legale supuse controlului de constituționalitate sunt imprecise, deoarece nu rezultă cu claritate care sunt terenurile exceptate de la includerea în domeniul public al statului, ceea ce contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, dat fiind faptul că legiuitorul trebuie să asigure calitatea legislației de a fi accesibilă și previzibilă, adică enunțată cu suficientă precizie pentru a-i permite persoanei să-și adapteze comportamentul. Invocă Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 3 februarie 2005, pronunțată în Cauza *Partidul Comuniștilor (Nepeckerști) și Ungureanu împotriva României*. Consideră că sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, care consacră principiul securității raporturilor juridice, în condițiile în care terenurile retrocedate nu pot face obiectul Legii nr. 72/2011 și ar fi trebuit exceptate de la aplicarea acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl reprezintă prevederile art. I pct. 20 din Legea nr. 72/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, precum și a prevederilor anexei nr. 3.35, care face parte integrantă din această lege, cu referire la imobilul din Băneasa—București, parcela 696, categoria de folosință — livadă, în suprafață de 2,8600 ha.

Legea nr. 72/2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 din 7 iunie 2011, iar anexa nr. 3.35 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 399 bis din 7 iunie 2011.

În temeiul art. 62 teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, Curtea urmează să rețină ca obiect al excepției de neconstituționalitate prevederile art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 30 martie 2009, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora:

„(1) *Institutele naționale, institutele, centrele și stațiunile de cercetare-dezvoltare din domeniul agricol, instituțiile de învățământ agricol și silvic, unitățile de cercetare-dezvoltare aflate în structura unor regii din domeniul agricol administrează bunuri din domeniul public, identificate prin hotărâre a Guvernului de reorganizare a unităților de cercetare-dezvoltare, bunuri din domeniul privat al statului, precum și bunuri proprii dobândite în condițiile legii, fiind destinate exclusiv activității de*

cercetare-dezvoltare-inovare și multiplicării materialului biologic vegetal și animal.

(2) Suprafețele de teren cu destinație agricolă prevăzute în anexele la prezenta lege sunt bunuri aparținând domeniului public al statului, indispensabile cercetării-dezvoltării și multiplicării materialului biologic, cu excepția terenurilor retrocedate potrivit legii, iar construcțiile deținute de unitățile de cercetare-dezvoltare sunt bunuri aparținând domeniului public sau privat al statului și bunuri proprii, după caz, și se dau în administrarea instituțiilor și unităților de cercetare-dezvoltare de drept public care le dețin în prezent și care au ca obiect de activitate cercetarea-dezvoltarea în agricultură, pe toată durata existenței unităților, cu condiția păstrării obiectului de activitate.”

Între imobilele prevăzute la anexa nr. 3.35 — *Datele de identificare a suprafețelor minime de teren, din domeniul public al statului, aflate în administrarea Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa, indispensabile activității de cercetare-dezvoltare-inovare și multiplicării materialului biologic*, se află terenul la care face referire autorul excepției de neconstituționalitate, cu următoarele mențiuni: locul unde este situat terenul — Băneasa—București, parcela — 696, categoria de folosință — livadă, suprafața — 2,8600 ha.

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 44 alin. (1) teza întâi, alin. (2) teza întâi și alin. (3) referitor la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private și la expropriere, art. 79 alin. (1) privind atribuțiile Consiliului Legislativ și în art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 17 alin. (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene referitor la dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit celor reținute de instanța de judecată în cuprinsul actului de sesizare a Curții Constituționale, autorului excepției de neconstituționalitate i-a fost reconstituit, prin hotărâre a comisiei locale de fond funciar, dreptul de proprietate asupra unui teren agricol care s-a aflat în proprietatea publică a statului,

teren ce era concesionat Stațiunii de Cercetare-Dezvoltare pentru Pomicultură Băneasa, în scopul realizării obiectivelor cercetării.

Excepția de neconstituționalitate a fost invocată în cadrul soluționării recursului împotriva Sentinței civile nr. 5.117 din 16 martie 2011, prin care Judecătoria Sectorului 1 București a constatat nulitatea absolută a titlului de proprietate aparținând autorului excepției, cu privire la terenul respectiv, situat în Băneasa—București, parcela 696, categoria de folosință — livadă, în suprafață de 2,8600 ha.

Așadar, Curtea observă că, pe fondul cauzei, este contestat chiar dreptul de proprietate al autorului excepției de neconstituționalitate, iar prima instanță s-a pronunțat deja în sensul anulării titlului de proprietate emis de Comisia municipiului București pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor.

Astfel, din moment ce în speță este criticată însăși validitatea actului juridic care consfințește dreptul de proprietate pretins a fi încălcat, Curtea reține că, numai după clarificarea situației juridice a terenului în cauză, mai precis, dacă la data intrării în vigoare a Legii nr. 72/2011, autorul excepției era titular legitim al dreptului de proprietate asupra terenului care figurează în anexa la acest act normativ, se va putea pune în discuție constituționalitatea unei asemenea măsuri legislative.

Prin urmare, Curtea constată că, în esență, aspectele invocate de autorul excepției vizează probleme de interpretare și aplicare a reglementării legale criticate, în litigiul dedus judecătii, fiind atribuția instanței de judecată competente de a verifica validitatea titlului de proprietate asupra imobilului din Băneasa—București, parcela 696, și de a dispune cu privire la legalitatea procedurii de trecere a terenurilor din proprietatea publică a statului în proprietatea persoanelor fizice îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, motiv pentru care, în temeiul art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

De altfel, prin Decizia nr. 345 din 10 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 375 din 1 iunie 2012, Curtea s-a mai pronunțat în legătură cu problema posibilității trecerii unor terenuri proprietate publică a statului către persoane fizice îndreptățite la reconstituirea dreptului de proprietate, statuând că revine instanțelor judecătorești să dispună cu privire la legalitatea unor astfel de proceduri.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (1) și (2) din Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură „Gheorghe Ionescu-Șișești” și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, precum și a prevederilor anexei nr. 3.35, cu referire la imobilul din Băneasa—București, parcela 696, excepție invocată de Petru Bleancă în Dosarul nr. 13.954/299/2007/a1 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 984

din 22 noiembrie 2012

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, excepție invocată de Societatea Comercială „Rodexim Company” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.977/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.102D/2012.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, doamna avocat Corina Popescu, cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, procedura de citare fiind legal îndeplinită atât pentru autorul excepției, cât și pentru partea lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că, potrivit textului de lege criticat, astfel cum acesta este aplicat în speță, la stabilirea cuantumului despăgubirii pentru un imobil supus exproprierii, instanța se referă la data raportului de expertiză, iar nu la momentul transferului dreptului de proprietate, astfel încât proprietarul expropriat suportă riscul deprecierei valorii bunului, supus fluctuațiilor pieței imobiliare. În aceste condiții, despăgubirea astfel stabilită nu este dreaptă și nu concordă cu principiul constituțional cuprins în art. 44 alin. (3) din Legea fundamentală.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 910 din 23 iunie 2009 și nr. 617 din 12 iunie 2012. Arată că, potrivit prevederilor art. 26 alin. (2) coroborate cu art. 27 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, la calcularea cuantumului despăgubirii, instanța și experții se vor raporta la momentul transferului dreptului de proprietate în patrimoniul expropriatorului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 mai 2012, pronunțată în Dosarul nr. 11.977/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a**

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, excepție invocată de Societatea Comercială „Rodexim Company” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect contestarea unei proceduri de expropriere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, spre deosebire de legea generală în materie, și anume Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, actul normativ criticat derogă de la regula concomitenței între data transferului dreptului de proprietate asupra bunului expropriat în patrimoniul expropriatorului, pe de o parte, și data plății despăgubirii, pe de altă parte, transferul dreptului de proprietate operând înainte de data plății efective a despăgubirii. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 8 și 9 din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, în cazul în care expropriatul contestă cuantumul despăgubirii propuse de către expropriator, acesta din urmă are obligația să consemneze despăgubirea propusă într-un cont bancar deschis pe numele expropriatului, despăgubirea urmând a fi eliberată după pronunțarea hotărârii judecătorești de stabilire a cuantumului acesteia.

În opinia autorului excepției, potrivit textului de lege criticat, raportat la norma de trimitere din cuprinsul acestuia, și anume prevederile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, la stabilirea cuantumului judiciar al despăgubirii, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză. Or, între momentul transferului dreptului de proprietate și momentul întocmirii raportului de expertiză, prețul este supus fluctuațiilor pieței și poate fi mai mic decât cel existent pentru același imobil la data transferului dreptului de proprietate. Astfel, în această situație, expropriatul trebuie să suporte riscul deprecierei valorii imobilului între momentul transferului dreptului de proprietate și momentul efectuării expertizei, ceea ce reprezintă o sarcină excesivă, cu atât mai nejustificată cu cât valoarea despăgubirii este menită să înlocuiască în patrimoniul expropriatului valoarea imobilului expropriat.

În concluzie, în opinia autorului excepției, raportarea, în cadrul determinării cuantumului despăgubirii pentru un imobil supus exproprierii, la prețul cu care se vând în mod obișnuit imobile de același fel, la data întocmirii raportului de expertiză, iar nu la data transferului dreptului de proprietate, este neconstituțională, fiind în contradicție cu principiul unei despăgubiri drepte, în conformitate cu dispozițiile art. 44 alin. (3) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că, în ceea ce privește procedura exproprierii, cauza de utilitate publică este definită prin lege, iar despăgubirile sunt stabilite în baza unui raport de evaluare și pot fi suplimentate la cererea expropriatului. Această dublă condiționare a despăgubirii asigură caracterul ei previzibil și echitabil, conferindu-i trăsături indispensabile securității juridice ce trebuie respectată într-o societate guvernată de principiile justiției și dreptății. Invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 487 din 31 mai 2004, modificat prin dispozițiile art. I pct. 12 din Legea nr. 184/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 31 octombrie 2008.

Legea nr. 198/2004 a fost abrogată prin art. 35 lit. c) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 20 decembrie 2010.

Curtea constată însă că Legea nr. 198/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 184/2008, continuă să își producă efectele juridice în cauza dedusă judecătii, constituind unul dintre temeiurile legale ale desfășurării procedurii de expropriere a unor imobile aflate în proprietatea autorului excepției, astfel încât, în acord cu jurisprudența Curții (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), potrivit căreia „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată.

Textul de lege criticat, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 184/2008, are următorul conținut: „(3) Acțiunea formulată în conformitate cu prevederile prezentului articol se soluționează potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, în ceea ce

privește stabilirea despăgubirii. La calcularea cuantumului despăgubirii, experții și instanța de judecată se vor raporta la momentul transferului dreptului de proprietate, în condițiile art. 15 din prezenta lege.”

Prevederile art. 15 din Legea nr. 198/2004, la care face trimitere textul de lege criticat, au următorul cuprins: „*Transferul imobilelor din proprietatea privată în proprietatea publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și în administrarea expropriatorului operează de drept la data plății despăgubirilor pentru expropriere sau, după caz, la data consemnării acestora, în condițiile prezentei legi.”*

De asemenea, textul de lege criticat face trimitere la prevederile art. 21—27 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 5 iulie 2011, potrivit căror:

— Art. 21: „(1) *Soluționarea cererilor de expropriere este de competența tribunalului județean sau a Tribunalului București în raza căruia este situat imobilul propus pentru expropriere.*

(2) *Tribunalul va fi sesizat de expropriator pentru a se pronunța cu privire la expropriere, în cazul în care nu s-a făcut întâmpinare împotriva propunerii de expropriere sau dacă această cale de atac a fost respinsă în condițiile art. 18—20.”;*

— Art. 22: „*Președintele instanței va fixa termen și va dispune citarea proprietarilor sau, după caz, a posesorilor, a altor titulari de drepturi reale sau a oricăror persoane cunoscute care pot justifica un interes legitim asupra imobilelor propuse a fi expropriate.”;*

— Art. 23: „(1) *Soluționarea cererii de expropriere se face cu participarea obligatorie a procurorului.*

(2) *Instanța va verifica dacă sunt întrunite toate condițiile cerute de lege pentru expropriere și va stabili cuantumul despăgubirilor și suma convenită fiecărei părți din cele menționate la art. 22. Hotărârea este supusă căilor de atac prevăzute de lege.”;*

— Art. 24: „(1) *În cazul în care părțile se învoiesc în fața instanței asupra exproprierii și asupra despăgubirii, aceasta va lua act de învoială și va pronunța o hotărâre definitivă.*

(2) *Atunci când părțile sau numai unele dintre acestea se învoiesc doar cu privire la expropriere, dar nu și asupra despăgubirii, instanța va lua act de învoială și va stabili despăgubirea.*

(3) *În cazul în care una sau mai multe părți titulare de drepturi asupra imobilelor, deși legal citate, nu s-au prezentat, instanța va putea hotărî în lipsă.*

(4) *În cazul în care expropriatorul cere exproprierea numai a unei părți de teren sau din construcție, iar proprietarul cere instanței exproprierea totală, instanța va aprecia, în raport cu situația reală, dacă exproprierea în parte este posibilă. În caz contrar, va dispune exproprierea totală.”;*

— Art. 25: „*Pentru stabilirea despăgubirilor instanța va constitui o comisie de experți compusă dintr-un expert numit de instanță, unul desemnat de expropriator și un al treilea din partea persoanelor care sunt supuse exproprierii.”;*

— Art. 26: „(1) *Despăgubirea se compune din valoarea reală a imobilului și din prejudiciul cauzat proprietarului sau altor persoane îndreptățite.*

(2) *La calcularea cuantumului despăgubirilor, experții, precum și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobilele de același fel în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză, precum și de daunele aduse proprietarului sau, după caz, altor persoane*

îndreptățite, luând în considerare și dovezile prezentate de aceștia.

(3) *Experții vor defalca despăgubirile convenite proprietarului de cele ce se cuvin titularilor de alte drepturi reale.*

(4) *În cazul exproprierii parțiale, dacă partea de imobil rămasă neexpropriată va dobândi un spor de valoare ca urmare a lucrărilor ce se vor realiza, experții, ținând seamă de prevederile alineatului precedent, vor putea propune instanței o eventuală reducere numai a daunelor.”;*

— Art. 27: „(1) *Primind rezultatul expertizei, instanța îl va compara cu oferta și cu pretențiile formulate de părți și va hotărî.*

(2) *Despăgubirea acordată de către instanță nu va putea fi mai mică decât cea oferită de expropriator și nici mai mare decât cea solicitată de expropriat sau de altă persoană interesată.”*

În opinia autorului excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) referitor la expropriere.

De asemenea, sunt invocate prevederile art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește modalitatea de stabilire a cuantumului despăgubirii de către instanță, în cazul în care despăgubirea consemnată în condițiile art. 5 alin. (4)—(8) și ale art. 6 alin. (2) din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, este contestată în justiție, textul de lege criticat conține două prevederi aparent contradictorii.

Astfel, pe de o parte, potrivit art. 9 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 198/2004, cu modificările și completările ulterioare, acțiunea având ca obiect contestarea hotărârii expropriatorului de stabilire a cuantumului despăgubirii se soluționează, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii, potrivit dispozițiilor art. 21—27 din Legea nr. 33/1994.

Analizând prevederile acestor norme la care face trimitere teza întâi cuprinsă în textul de lege criticat, Curtea constată că, în ceea ce privește calcularea cuantumului despăgubirii, prevederile art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994 stabilesc că

experții și instanța vor ține seama de prețul cu care se vând, în mod obișnuit, imobile de același fel, în unitatea administrativ-teritorială, la data întocmirii raportului de expertiză. Pe de altă parte, teza a doua a textului de lege criticat statuează în mod expres că, la calcularea cuantumului despăgubirii, instanța și experții se vor raporta la momentul transferului dreptului de proprietate în patrimoniul expropriatorului.

În realitate însă, Curtea constată că trimiterea pe care o face textul de lege criticat, în ceea ce privește stabilirea despăgubirii, la dispozițiile art. 21—27 din Legea nr. 33/1994, nu trebuie înțeleasă că se referă și la modul de calcul al despăgubirii, cuprins în art. 26 alin. (2) din Legea nr. 33/1994, cu atât mai mult cu cât teza a doua cuprinsă în art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 derogă în mod expres de la acest mod specific de calcul.

De altfel, sub imperiul Legii nr. 33/1994, raportarea modului de calcul al despăgubirii la prețul imobilelor de la data realizării raportului de expertiză este corectă, având în vedere că, potrivit art. 28 coroborat cu art. 31 din același act normativ, transferul dreptului de proprietate este întotdeauna ulterior îndeplinirii obligațiilor privind despăgubirea.

Legea nr. 198/2004 reglementează însă o procedură specială, derogatorie de la procedura de drept comun instituită prin Legea nr. 33/1994, procedură în cadrul căreia, în caz de contestare a despăgubirii consemnate în condițiile art. 5 alin. (4)—(8) și art. 6 alin. (2) din Legea nr. 198/2004, cuantumurile acestea este stabilit în instanță, ulterior transferului dreptului de proprietate către expropriator.

Este și motivul pentru care legiuitorul a prevăzut expres, potrivit dispozițiilor tezei a doua din textul de lege criticat, ca modul de calcul al despăgubirii să se raporteze la momentul transferului dreptului de proprietate, astfel încât expropriatul să nu suporte riscul deprecierei valorii imobilului între momentul transferului dreptului de proprietate și momentul efectuării expertizei, în deplină conformitate cu dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) referitor la expropriere.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 9 alin. (3) din Legea nr. 198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, excepție invocată de Societatea Comercială „Rodexim Company” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 11.977/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 noiembrie 2012.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Educației Naționale de către domnul Gabriel Leahu

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Educației Naționale de către domnul Gabriel Leahu.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucurești, 11 ianuarie 2013.
Nr. 35.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE**

privind exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice vacante corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației Naționale de către domnul Gabriel Leahu

Având în vedere propunerea Ministerului Educației Naționale formulată prin Adresa nr. 8.005 din 3 ianuarie 2013, precum și Avizul favorabil nr. 552/2013 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici pentru exercitarea cu caracter temporar a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației Naționale de către domnul Gabriel Leahu,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Gabriel Leahu exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației Naționale.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucurești, 11 ianuarie 2013.
Nr. 36.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare,
de către domnul Cristian Mihai Marinescu a funcţiei publice
vacante din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar
general adjunct al Ministerului Transporturilor**

Având în vedere solicitarea Ministerului Transporturilor, precum şi Avizul favorabil nr. 685/2013 al Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detaşare, de către domnul Cristian Mihai Marinescu a funcţiei publice vacante din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor,

în temeiul art. 15 lit. e) şi al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea şi funcţionarea Guvernului României şi a ministerelor, cu modificările şi completările ulterioare, al art. 89 alin. (2¹) şi al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Cristian Mihai Marinescu exercită, cu caracter temporar, prin detaşare, funcţia publică vacantă din categoria înalţilor funcţionari publici de secretar general adjunct al Ministerului Transporturilor.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTAContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion MoraruBucureşti, 11 ianuarie 2013.
Nr. 37.**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAŢIEI PUBLICE CENTRALE**MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ŞI ADMINISTRAŢIEI PUBLICE
AGENŢIA NAŢIONALĂ A FUNCŢIONARILOR PUBLICI**ORDIN****pentru modificarea Ordinului preşedintelui Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici nr. 4.189/2012
privind aprobarea modalităţii de desfăşurare a Programului de formare specializată
pentru ocuparea unei funcţii publice corespunzătoare categoriei înalţilor funcţionari publici
pentru anul 2012, seria a II-a de admitere**

Având în vedere:

— prevederile art. 6 alin. (1) lit. f) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea şi funcţionarea Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

— prevederile art. 26 din Regulamentul privind organizarea şi desfăşurarea programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcţii publice corespunzătoare categoriei înalţilor funcţionari publici, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 832/2007, cu modificările şi completările ulterioare;

— Ordinul ministrului administraţiei şi internelor nr. 59/2012 privind aprobarea cifrei anuale de şcolarizare, a numărului comisiilor de concurs şi al comisiilor de soluţionare a contestaţiilor, a componenţei nominale a acestora, a tematicii pentru concurs, a calendarului de desfăşurare a concursului naţional de admitere la Programul de formare specializată pentru ocuparea unei funcţii publice corespunzătoare categoriei înalţilor funcţionari publici pentru anul 2012, precum şi a modalităţilor privind plata taxei de participare la program, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici emite prezentul ordin.

Art. I. — Ordinul președintelui Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 4.189/2012 privind aprobarea modalității de desfășurare a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici pentru anul 2012, seria a II-a de admitere, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 18 octombrie 2012, se modifică după cum urmează:

1. **Titlul ordinului va avea următorul cuprins:**

„ORDIN

privind aprobarea modalității de desfășurare a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici pentru anul 2012, seriile a II-a și a III-a de admitere”

2. **Articolul 1 va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. — Se aprobă modalitatea de desfășurare a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici pentru anul 2012, seriile a II-a și a III-a de admitere, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.”

3. **Titlul anexei va avea următorul cuprins:**

„MODALITATEA DE DESFĂȘURARE a Programului de formare specializată pentru ocuparea unei funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici pentru anul 2012, seriile a II-a și a III-a de admitere”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,
Eugen Coifan

București, 7 ianuarie 2013.

Nr. 22.

ROMÂNIA

JUDEȚUL HUNEDOARA

CONSILIUL LOCAL AL MUNICIPIULUI PETROȘANI

SERVICIUL PUBLIC LOCAL DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ

LISTA

cuprinzând asociațiile și fundațiile cărora li s-au alocat subvenții de la bugetul local al municipiului Petroșani pentru anul 2013, în conformitate cu prevederile Legii nr. 34/1998 privind acordarea unor subvenții asociațiilor și fundațiilor române cu personalitate juridică, care înființează și administrează unități de asistență socială

Nr. crt.	Denumirea asociației/fundației	Județul/Municipiul	Cuantumul sumelor alocate pentru 2013 — lei —
1	Asociația de Voluntariat „Casa Pollicino”	Hunedoara/Municipiul Petroșani	147.000
TOTAL			147.000

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 602861